

[Rytter.]

fælde, der ligger op ad dette: En Mand giver en anden Mand et Slag over Haanden, saaledes at vedkommende derved taber sin Portemonnæ, og derefter løber han med Portemonnæen. Denne Mand bliver straffet meget haardt, thi han har gjort sig skyldig i Røveri, idet han har anvendt Vold for at komme i Besiddelse af Portemonnæen. Er der virkelig nogen Mening i, at den første skal slippe med nogle faa Dages Fængsel, medens den sidste ikke kan slippe med mindre end Forbedringshus? Det forekommer mig ganske urimeligt, og derfor synes jeg ogsaa, at vi uanset den Agitation, der nu drives ud fra den Opfattelse, at det foreliggende Lovforslag vil behandle Røverne mildt, skal sige: der er god Grund til at sætte Minimum ned — vi sætter jo ikke Maksimum ned, Maksimum kan oven i Købet blive højere end ifølge den nuværende Lov.

Altsaa, jeg for mit Vedkommende er enig med Ministeren med Hensyn til groft og gentaget Tyveri og Røveri. Derimod er jeg med Hensyn til Forbrydelser mod Statens Selvstændighed og Sikkerhed, Bigami, Barnemord, Fosterfordrivelse og Medlidhedsdrab en absolut Modstander af Ministerens Forslag, og det forekommer mig, at vi, der repræsenterer denne Anskuelse, i Virkeligheden staar endogsaa meget stærkt i Diskussionen, og det af følgende Grunde. For det første synes jeg, at lignende Betragtninger, som jeg har gjort gældende vedrørende groft og gentaget Tyveri og Røveri til Fordel for, at Minimum bør sættes ned, hvorimod Maksimum ikke bør sættes ned, med stor Styrke kan føres i Marken overfor disse Forbrydelser. For det andet kan jeg anføre, at den Tillid, som den højtærede Minister udtalte, at han har til Domstolene, og som han oven i Købet hævdede, at Befolkningen har til Domstolene, maa medføre, at den højtærede Minister meget godt kan gaa med til at sige: kan jeg opnaa, at Minimumsstraffen bliver sat ned, kan jeg ikke have noget imod, at Maksimumsstraffen ikke sættes ned i den Grad som her foreslaaet, thi min Tillid til Domstolene medfører, at jeg tror, de selvfølgelig ikke vil idømme højere Straf end nødvendigt. Jeg synes ogsaa, at den Tillid til Domstolene, som Ministeren altsaa gav Udtryk, i høj Grad er blevet bestyrket ved den Forandring i Praksis med Hensyn til Voldtægtsbegrebet, som jeg før omtalte. Efter Loven af 1866 skulde Voldtægtsforbryderen straffes meget mildere, hvis den

paagældende Kvinde blot en enkelt Gang før havde haft Samleje. Domstolene saa, at det var urimeligt, men de følte sig bundet af Straffeloven, saa at det først var omkring Aar 1900, at Domstolene turde sige: Skønt det strider mod Straffeloven, finder vi det urimeligt, at saa snart den paagældende Kvinde kan overbevises om en Gang før at have haft Samleje, eventuelt med sin Kæreste, skal dette være en formildende Omstændighed for en anden Person, som voldtager hende. Jeg synes, som sagt, at naar Domstolene har handlet saaledes, maa Ministeren kunne gaa med til ikke at opretholde en saa formidabel Nedsættelse som foreslaaet i Lovforslaget. Vi maa vel huske paa, at der ikke er Tale om at gaa over til en anden Straffeart — det er et helt andet Spørgsmaal —, der er stadig Tale om Fængselsstraf. Lige saa ødelæggende for Retsfølelsen, som det efter min Mening er, at der bliver idømt for streng en Straf, er det nemlig, at der bliver idømt for mild en Straf, og jeg synes, det vilde være uheldigt, om Straffeloven fik en saadan Skikkelse, at man maatte sige til sig selv: hvis Straffeloven havde haft noget videre Strafferammer, vilde vedkommende Forbryder have faaet meget højere Straf end den, han nu faar. Jeg haaber derfor, at den højtærede Justitsminister vil vise Forhandlingsvillighed med Hensyn til disse Punkter. Vi henstiller jo ikke, at Minimum skal sættes mindre ned, men kun, at Maksimum ikke skal sættes saa langt ned som foreslaaet, hvorved man giver Forbrydelserne en helt anden Karakter, end de hidtil har haft.

Jeg har nu berørt de Forhold, hvor det drejer sig om en strengere eller mildere Vurdering af selve Forbrydelserne, Forhold, ved hvis Bedømmelse Befolkningens Syn derpaa maa være vejledende for Rigsdagen. Jeg gaar dernæst over til Spørgsmaalene om sindssyge, Straffarterne og Dagsbøder.

Med Hensyn til Behandlingen af sindssyge forekommer det mig, at det Forslag, som den højtærede Minister oprindeligt fremsatte, og som stemte med det Forslag, jeg forelagde, i Virkeligheden er det bedste. Jeg forstaar i øvrigt saa godt som nogen, at man undertiden som Minister er nødt til at gaa bort fra en Anskuelse over til en anden for at opnaa Resultater — det kender vi alle sammen. Spørgsmaalet om de sindssyge er et af de vanskeligste Spørgsmaal; vi overhovedet har i Straffeloven, og her staar tre Anskuelser overfor hinanden. Den ene